

Nr 204.

Av herr **Werner m. fl.** om skrivelse till Kungl. Maj:t ifråga om åvägbringandet av en social arrendelagstiftning.

Nedanstående motion väckt av C. Lindhagen vid 1917 års riksdag förnyas härmed.

Den allmänna arrendelagstiftningen av år 1907 avsåg väsentligen en kodifiering, komplettering och förbättring av gammal lag och praxis med hänsyn till de vanliga affärsmässiga arrendena. Den upptager sålunda huvudsakligen tekniska bestämmelser samt en vägledning för lösning av de vanliga spörsmålen, som alltid göra sig gällande i ett arrende-förhållande. Däremot innehåller lagen jämförelsevis få och obetydliga sociala föreskrifter d. v. s. bestämmelser, som avse, att åt en arrendator i erforderliga fall giva något av den självägande bondens självständighet och trygghet i utövning av sitt yrke som odlare.

Den kategori arrendatorer, för vilka en sådan hänsyn särskilt ansetts böra göra sig gällande, äro till en början vissa arrendatorer av smärre jordbruk på hemman och hemmansdelar, även då detta utgör fastighetens gårdsbruk. Dit höra s. k. bolagsarrendatorer på skogshemman, som förr i tiderna tillhört en självägande bondebefolkning, men sedan kommit i bolags ägo. Därmed äro jämnställda enahanda arrenden av hemmansbruk, tillhörande enskilda skogsspekulanter, ävensom säkerligen en del gårdsbruk, lydande under fidekommiss och liknande större jordbesittningar. Vidare höra hit de flesta torparrenden och därmed jämförliga mindre lägenhetsbruk, som blivit utarrenderade.

En hänsyn, som anses berättiga och nödvändigöra ett dylikt ingripande, är för det första omtanken om denna befolkning själv och dess oavvisliga livskrav. Vidare är det av vikt att bereda så stor del av be-

folkningen som möjligt tillfälle till draglig egen försörjning av jordbruk, i den mån landets egna resurser tillåta det. Möjligheterna till utkömst äro nämligen ingalunda så rikliga, att ej alla utvägar måste tillvaratagas. Därtill kommer, att jordbruket utgör grunden för näringarna genom sin produktion av livsmedel. Slutligen har yrket visat sig outhärligt för upprätthållande av människomaterialet, som degenereras och förbrännes av industrialismen och storstäderna.

Gentemot så viktiga angelägenheter har en tillfällig jordägare icke ansetts med fog kunna äga rätt att på grund av sin äganderätt allena förhindra desammas tillgodogörande. Ingen har någon förnuftig rättighet att lägga en död hand över någon del av det begränsade jordområde, som utgör grundvalen för alla människors existens. Allra minst kan detta komma ifråga, när jordägaren av sitt eget yrke är främmande för jordens riktiga begagnande i andra avseenden. Därför har i nästan alla samhällsordningar äganderätten till jorden varit belagd med mångahanda inskränkningar. I all synnerhet har detta ansetts nödvändigt, när jordegendomar hopats i ett fåtal händer och deras allsidiga utnyttjande för befolkningens trängande behov därigenom i hög grad äventyrats.

Det är av dylika orsaker, som exempelvis i *Finland*, där man gör mycket för att stödja jordbrukarne, vid sidan av en allmän arrendelag även antagit en social arrendelag, gällande för de enskilda slag av arrendatorer, som ha behov av densamma, och tillämplig även den över hela landet. Detta är förordningen den 12 mars 1909 om lega av torp, landbolägenhet och backstuguområde.

I Sverige har en social arrendelagstiftning antagits genom *norrländska arrendelagen* den 25 juli 1909 för de fyra nordligare länen och vissa delar av Gävleborgs och Kopparbergs län samt genom tilläggslag av år 1912 även för övriga delar av Gävleborgs län. Anledningen, varför författningen inskränkts till endast dessa delar av riket, var den, att dessa ansågos mest hotade av den industriella utvecklingen, vadan ett statsingripande i förenämnda som i andra avseenden där till en början ansågs böra äga rum. En särskild grund för ett ingripande låg även därutinnan, att dessa trakter undergått så kallad avvitring, varigenom kronan bortskänkt mycket mark för upprätthållande av jordbruk. Det framstod då så mycket mera befogat, att statsmakten tillsåg, att dess avsikter med avvitringen åtminstone i någon mån upprätthöllös.

Även *torpkommissionen*, som tillsattes den 22 januari 1909 och den 6 maj 1911 avgivit sitt betänkande, har inlåtit sig något på denna sak. Den har nämligen föreslagit, att vissa föreskrifter om jordägares skyldig-

het att tillhandahålla byggnader och ombesörja större reparationer samt om arrendators rätt till ersättning för nyodling, allt i huvudsaklig överensstämmelse med norrländska arrendelagens stadganden därom, skulle bliva tillämpliga på arrenden av »dagsverkstorp eller annan under huvudgården lydande lägenhet, å vilken åbyggnaden ej tillhör arrendatorn».

Här möter ett belysande exempel, varthän planlösheten uti jordfrågans behandling leder. Kommissionen lärer av sitt uppdrag ansett sig förhindrad att taga befattning med andra torp- eller liknande lägenheter än dem, som lydde under huvudgård. Av detta skäl skulle de flesta bolagsarrendatorer på de olika hemmansdelarnas huvudjordbruk icke komma i åtnjutande av dessa förmåner. För övrigt bör man såsom redan erinrats vid all dylik lagstiftning numera alldeles bortse från de gamla historiska torpen som ett särskilt slags arrende, utan helt sammanföra dem med andra liknande arrendegårdar. Vidare skulle den norrländska arrendelagens särstadganden endast i två avseenden bliva tillämpliga på ifrågasvarande slag av lägenheter, som dock mångenstädes i riket ha lika mycket eller lika litet behov av densamma i sin helhet som enahanda arrenden i norra delarna av riket. Slutligen skulle de förenämnda två sociala stadgandena införas i 1907 års arrendelag i stället för att som väl vore naturligare framträda såsom självständiga bestämmelser med anknytning till 1909 års norrländska arrendelag.

Å andra sidan syftar torpkommissionens förslag längre än norrländska arrendelagen. Det skulle nämligen bli tillämpligt på dylika lägenheter i hela riket. Och ehuru förslaget säkerligen ej är avsett att vinna tillämpning på de arrenden, som falla under den norrländska arrendelagen, kommer det att i alla fall sträcka sina verkningar till åtskilliga arrenden i de norra delarna av riket. Den norrländska lagen omfattar nämligen endast jord, tillhörig vissa ägare och till en vidd av minst 4 hektar i inrösningsjord. Torpkommissionens förslag har ej sådana begränsningar för sina speciella lägenheter, och i den mån sålunda från norrlandslagen undantagna lägenheter äro av den beskaffenhet torpkommissionens förslag innehåller och befinner sig inom norrlandslagens område, kommer kommissionens förslag att vinna tillämpning inom norra delarna av riket. En vidsträcktare tillämpning därstädes finge förslaget till äventyrs i följd därav, att den norrländska arrendelagen icke gäller arrenden av jordbruk, på vilka den norrländska hävdelagen äger tillämpning.

Det lär emellertid varit torpkommissionens uppfattning enligt vad som förnummits att en social arrendelagstiftning bör komma till stånd för hela riket.

Även *andra kammaren* och *en avsevärd minoritet i den första uttalade sig vid riksdagarna 1914 och 1915 för en sådan lagstiftning.*

Slutligen har *jordundersökningen* i sitt den 30 december 1915 avgivna betänkande om Värmland enhälligt förordat »att en social arrendelagstiftning för den svagaste arrendatorsklassen såsom bolagsarrendatorer, lantbönder, torpare och med dem jämställda brukare av annans jord måtte för hela riket komma till stånd.»

Rörande innebörden i en social arrendelag ligger det närmast till hands att erinra om det väsentliga innehållet i norrlandslagen i vad den skiljer sig från den allmänna arrendelagen.

Norrlandslagen är tillämplig endast å jord, som äges av *bolag, förening för ekonomisk verksamhet eller enskild skogsspekulant*. Norrlandslagstiftningens exakta definition på en enskild skogsspekulant återfinnes i vanhävdslagen, där det heter, att lagen även är tillämplig, där fastigheten tillhör »enskild person, vilken uppenbarligen besitter fastigheten huvudsakligen för att tillgodogöra sig skogsavkastningen och icke är mantalsskriven å fastigheten eller å fastighet, som är i sambruk med densamma». Arrendelagen uttrycker emellertid detta så, att lagen i allmänhet är tillämplig även på fastighet tillhörande enskild person, vilken icke är mantalsskriven på fastigheten eller å fastighet, som är i sambruk med densamma. Uti 31 § åter stadgas, att undantag för tillämpning av lagen eller dess föreskrift kan sökas hos Konungens befallningshavande, därest avtalet innehåller förbehåll, att medgivande därtill må sökas. Såsom omständighet som bör föranleda till ett sådant medgivande framhålles, om jordägaren är enskild person och det ej är uppenbart, att han besitter det arrenderade området eller fastighet varav det utgör en del, huvudsakligen för att tillgodogöra sig skogsavkastningen. Vid prövning av frågan huruvida fastighet besittes för skogsavkastnings tillgodogörande eller för annat ändamål skola i samma ägares hand befintliga, genom ägostyckning eller jordavsöndring skilda områden av samma hemman betraktas såsom en fastighet. Torpkommissionen gör ingen skillnad för sitt förslag med hänsyn till olika slag av jordägare och icke heller den finska författningen. I Norrland var förenämnda begränsning tämligen naturlig, då därmed i stort sett träffades just de arrenden som borde komma in under lagen. För övriga delar av riket åter och vissa trakter av Värmland har begränsningen ej samma skäl för sig.

Den norrländska lagens formulering medför emellertid att den ej behöver direkt specificera, vilka arrendatorer som skola falla under lagen.

Torpkommissionen åter hänför sig som sagt endast till dagsverkstorp eller annan under huvudgård lydande lägenhet. Den finska författningen gäller för torp, landbolägenhet och backstuguområde.

Däremot begränsas i norrlandslagen dennas tillämpning till arrenden, som innefatta *inrösningsjord till en vidd av minst 4 hektar* och i den omnämnda 31 § omnämnes som en sådan särskild omständighet, som kan föranleda medgivande om avtalets undantagande från lagens tillämpning: att avtalet innehåller förbehåll, att sådant medgivande må sökas, även om det arrenderade området till beskaffenhet och omfattning icke är sådant att självständigt jordbruk kan idkas därå. Det sista förbehållet var ovillkorligen enligt norrlandskommitténs förslag, vilket däremot ej förordade någon arealbegränsning. Denna senare var uti den kungliga propositionen i ämnet vid 1907 års riksdag bestämd till 2 hektar, men upptogs i 1909 års proposition till 4 hektar i anslutning till en av H. Fahlén vid en förra riksdagen i första kammaren därom väckt motion. Med självständigt jordbruk menades enligt kommitténs uppfattning jordbruk, som drives såsom ett självständigt gårdsbruk, oavsett om jordbrukaren såsom särdeles ofta är händelsen, måste söka sig biförtjänster, under det att motionären synes haft den för lagens effektivitet äventyrliga uppfattningen, att med självständigt jordbruk borde menas jordbruk som helt kan föda sin man.

Det ligger i sakens natur, att en social arrendelagstiftning måste omfatta de svagast ställda brukarne. Detta är också fastslaget vid den finska författningen och torpkommissionen gjorde för sitt fall ej heller något undantag. Norrlandskommittén gick på grund av sitt uppdrags begränsning icke så långt, men förordade, att lagen skulle gälla jord på landet av den omfattning, att självständigt jordbruk därå kan idkas under förutsättning dessutom att jorden tillhörde bolag eller enskild skogsspekulant. Med självständigt jordbruk menades alla sådana brukningsdelar, därå enligt ortens förhållanden ett s. k. bondejordbruk idkades och kunde anses såsom innehavarens huvudsakliga näring, oavsett om det måste stödjas av biförtjänster. Detta förslag omfattade sålunda alla med småbondejordbruk jämförliga arrenden och således en stor del eller kanske den största delen av torp, men däremot icke backstuguområden och därmed jämförliga torp. När lagen sedan genomfördes, bestämdes emellertid som sagt tillika, att den endast skulle gälla för arrenden med minst 4 hektar inrösningsjord. Härigenom har en myckenhet med småbondejordbruk jämförliga arrenden och de flesta torp uteslutits från lagens tillämpning.

I en social arrendelag, som avser att bereda arrendatorerna en självständig ställning och tillförsäkra dem frukten av deras arbete, intar frågan

om *upplåtelse*tidens längd en huvudsaklig plats. Det fördelaktigaste för arrendatorn, därest han ej kan helt förvärva fastigheten, är enligt många mening, en ärftlig besittningsrätt, uppbyggd genom lagstiftningen med ett tidsenligt innehåll. Norrlandskommittén förordade 20 år såsom minimum. Detta är den tid, under vilken kronan samt de båda statsuniversitetet och Lunds domkyrka utarrendera sina jordbruk. Den nya sociala lagstiftningen om tomträtt upptager en minimitid för upplåtelse med sådan rätt av 26 år. Dylika brukningsrätter, även då de inskränkas till viss tid, böra dessutom förenas med utfästelse i kontraktet om företrädesrätt till ny upplåtelse. Det kan nämligen icke vara nog att, såsom nämnda kommitté yttrade, arrendatorn »för sin kraftigaste mannaålder har sitt arbetsfält givet». Brukare måste också veta, att han ej, just när arbetskraften börjar tryta, blir ställd på bar backe. Den finska lagen upptar en minimitid av 50 år med möjlighet att i vissa fall få till stånd en nedsättning, dock ej under 25 år. Under förberedelserna till norrlandslagen gjorde sig olika meningar gällande. Till sist blev, genom en kompromiss mellan en av första kammaren förordad tid av 10 år av andra kammaren antagna 20 år, i lagen bestämd en minimitid av 15 år.

Emellertid kan den långa tiden någon gång bliva till olägenhet även för den som man sålunda sökt skydda. Arrendatorn kan nämligen få utsikter till bättre utkomst. Legan kan vara bestämd till ett belopp, som under försämrade konjunkture visat sig vara allt för betungande. Genom en höjning under arrendetiden av fastighetens taxeringsvärde särskilt med hänsyn till dess skogsbestånd skulle arrendet kunna oskäligen ökas, då, såsom ofta är fallet i de norra provinserna, en bolagsarrendator ålegat att betala hemmanets alla kommunalutskylder utan avkortning i beloppet. För dessa fall kan det vara önskligt för arrendatorn att bliva fri från arrendet före den långa arrendetidens utgång. Denna hänsyn har i lagen tillgodosetts allenast på det sättet, att, därest arrendatorn i avtalet förbehållit sig rätt att före arrendetidens utgång uppsäga arrendet, skall det vara gällande. Denna bestämmelse har säkerligen föga praktisk betydelse, då en arrendesökande väl vanligen har den ställning, att han blott har att ingå på de av jordägaren betingade villkoren. Återstår då för arrendatorn att söka överlåta arrendet på någon annan. Detta får dock ej ske utan jordägarens medgivande (§ 6). Dessutom kan det bliva svårt, särskilt i avlägsna skogsbygder, att finna en arrendator villig att övertaga arrendet, i fall konjunkturen på ovan angivna sätt försämrats eller om kortare tid av arrendet återstår och arrendatorn ej blivit tillförsäkrad företrädesrätt till ny upplåtelse. Detta senare gör, att rätten för arrendatorn att, sedan

5 arrendeår tilländagått, enligt en viss procedur sätta annan i sitt ställe, med vilken jordägaren skäligen kan nöjas (§ 6, sista stycket), icke heller är av någon större betydelse. Av dessa skäl förordade norrlandskommittén, liksom 1907 års regeringsproposition, ett tillägg till § 3 så lydande: »Arrendatorn äger rätt att, sedan 5 arrendeår tilländagått, avträda arrendet å tid, vartill det blivit av honom i laga ordning uppsagt». Denna bestämmelse kunde dock ej genomdrivas vid lagens antagande, utan ersatte man den i stället då med ovannämnda stadganden i 6 § sista stycket. I finska lagen är förevarande angelägenhet tillgodosedd endast på det sätt, att, om brukaren åstundar kortare legotid än 50 år, må legonämnden, om viktiga skäl det i vissa fall påkallat, kunna tillåta kortare legotid, dock som sagt, ej under 25 år.

Befogenheten att binda jordägaren genom en lagstiftning i denna riktning ligger, såsom redan erinrats, i den sociala hänsynen och den begränsning i detta och andra avseenden, som alltid måste vila över äganderätt till jord, till skillnad från äganderätt till lösöre. Detta kan också uttryckas så, att man enligt statsförfattningen väl kan förvärva äganderätt till döda ting, men icke till människor, och att, då förfogandet över jorden mer än annan dispositionsrätt ingriper också på människors frihet, måste ett dylikt förfogande finna sig i inskränkningar, såsom en följd av kravet att denna frihet skall skyddas. Annorlunda ställer sig naturligtvis saken, om en lägenhet är avsedd för ett visst befogat ändamål, som skulle åsidosättas genom dylika föreskrifter. En lägenhet exempelvis, som anlagts för hemvist åt skogsarbetare för att sköta en viss skog, måste rimligtvis få användas för sitt ändamål. Detta kan ej ske annat än genom dess upplåtande till en fullt arbetsför skogsarbetare, och blir det då samhällets, eventuellt jordägarens, skyldighet att på annat sätt sörja för denna och hans familj, då arbetskraften tryter.

En annan huvudpunkt i lagen är den arrendatorn tillförsäkrade *rättigheten att odla samt att vid avträdet erhålla ersättning för nyodling och andra jordförbättringar*. Dessa befogenheter hava dock under ärendets fortgående behandling genom instanserna beskurits så, att de i själva verket ej betyda så mycket med den avfattning arrendelagen till sist erhöi. Sålunda kan jordägaren alldeles undgå föreskriften genom att utarrendera allenast de odlade ägorna. Vidare har bestämts, att nyodling ej utan jordägarens medgivande må ske å mark, därå finnes ståndsog eller växtligt ungsogsbestånd. Detta strider emot skogsvårdsförfattningarnas princip att odlingspolitik går före skogspolitik. De föreskriva nämligen, att skogsvårdsföreskrifter ej få utgöra hinder för skogsmarks uppodling till åker

eller äng. För övrigt lärer väl fast uppodlad mark, som lämpar sig för odling, i regel vara på något sätt skogbeväxt.

Viktiga äro arrendelagens bestämmelser om att arrendatorn skall hava dels rätt till *husbehovsvirke* och detta även om genom jordägarens åtgöranden skogstillgången under arrendetiden så medtagits, att arrendatorn ej därvid kan erhålla sitt fulla virkesbehov, och dels *erforderlig rätt till bete å skogsmarken* för hästar och nötkreatur, som kunna vinterfödas å den arrenderade jorden.

En huvudbestämmelse är, att det åligger *jordägaren att verkställa nybyggnader samt utföra alla erforderliga större reparationer.*

Mellan den allmänna och norrländska arrendelagen förekomma även *andra skiljaktigheter* såsom exempelvis, att den senare förbjuder, att arrendatorn må hindras ordentligt sköta sitt jordbruk, medger skälig nedsättning i arrendet vid missväxt, söker begränsa godtycklig dagsverksskyldighet, tillerkänner arrendatorn en viss rätt till husbehovsfiske samt ej tillåter, att arrendatorn förpliktas ansvara för annan av fastigheten utgående skatt eller allmän tunga, än som enligt lag åligger brukare, så ock för vägunderhållet in natura. I dessa punkter liksom i de övriga hade norrlandskommittén och reservanter liksom motionärer i riksdagen föreslagit delvis mera effektiva bestämmelser.

Under hela den förberedande behandlingen av norrlandslagarna hade alla självfallet utgått ifrån, att arrendelagen och vanhävdslagen skulle båda gälla för samma fastighet. Varje norrlandslags betydelse i och för sig samt plats i systemet krävde detta. Vid den slutliga behandlingen i riksdagen fastslogs emellertid sammanjämningsvis den grundsatsen, att *där arrendelagen gäller, skall vanhävdslagen icke äga tillämpning och tvärt om.* Åt denna uppfattning gavs uttryck genom det tredje stycket i första paragrafen av vanhävdslagen, lydande sålunda: »Är fastigheten utarrenderad i enlighet med lagen om arrende av viss jord å landet inom Norrland och Dalarne, skall vad nu sagts äga tillämpning allenast i den mån jordägaren är enligt nämnda lag för vidmakthållande av fastigheten ansvarig». Det är klart, att med en sådan ordning norrlandslagstiftningen blir särdeles ineffektiv. Förmodligen ställer sig saken i tillämpningen så, att alla hemman för vilka upprättats arrendekontrakt efter den 1 september 1909, då norrländska arrendelagen trädde i kraft, falla endast under denna lag, men att utarrenderade hemmansbruk, för vilka gälla äldre arrendekontrakt eller de i stor utsträckning av jordägarna under sommaren 1909 före den 1 september avslutade formliga arrendeavtal, hemfalla under vanhävdslagen.

Med denna ordning har bland annat uppstått en särskild lucka uti den effekt, som uttryckligen avsetts med norrlandslagstiftningen. Det hade nämligen visat sig, att bolag och skogsspekulanter gärna företogo *en sammanslagning av flera förvärvade brukningsdelar*, varigenom de för sin del gjorde besparingar ur skogsekonomisk synpunkt och förenklade sin förvaltning. Härav blev emellertid följd, att antalet jordbrukshem även på denna väg minskades, vilket just varit den nya lagstiftningens uppgift att förekomma. Därmed inbjöds också till jordens vanhävande och utläggande till skogsmark, då en arrendator ofta hade svårt att sköta de sålunda sammanlagda jordbruksdelarna. Vad nu sagts gäller även en uppkommen tendens att avyttra inägorna utan skog till en självägande jordbrukare i grannskapet, vilket förfarande i viss mån bör motverkas genom den norrländska ägostyckningslagen.

Meningen med en social lagstiftning är att den skall avhjälpa uppkomna missförhållanden. Detta ligger i sakens natur. När missförhållandena grunda sig på upprättade avtal, blir det dock erforderligt att uttryckligen föreskriva, att *lagen skall hava retroaktiv verkan* på sådana kontrakt. Den finska lagen uttalar ock detta oförbehållsamt. I detta avseende föreslogs därför av norrlandskommittén uttryckligen, att bestämmelser om befogenhet för arrendatorn att efter 5 arrendeår uppsäga kontraktet, om rätt för honom att nyodla och få ersättning vid avträdet för nyodling och jordförbättring samt om de fall, i vilka arrende är förverkat, skola enligt förslaget äga tillämpning även på äldre, för bestämd tid ingångna avtal, såvida de upprättats efter den 1 januari 1904. Reserveranter förordade, att bestämmelserna skulle gälla för alla på bestämd tid avslutade arrenden, som upprättats före det lagen träder i kraft, under det att andra motsatte sig, att lagen erhöll någon som helst återverkan på äldre arrenden. Denna sista mening upptogs av regeringen och segrade även vid det slutliga avgörandet.

En social arrendelagstiftning bör som sagt omfatta särskilt de svagaste arrendatorerna eller närmare uttryckt s. k. bolagsarrendatorer, lantbönder, torpare och med dem jämförliga brukare av annans jord. Att denna betydande grupp av den jordbrukande befolkningen bör beredas drägligare levnadsvillkor, detta ligger i sakens natur och vitsordas i hög grad av erfarenheten. De närmare undersökningar som i detta ämne verkstälts av norrlandskommittén för de sex nordligaste länen och av jordundersökningen för Värmland belyser ytterligare detta sakförhållande. Norrländska arrendelagens ändamål bör därför få tillämpning även i de

övriga delarna av landet. En social arrendelagstiftning bör med andra ord komma till stånd i hela riket.

Ur social synpunkt vore säkerligen lämpligast, om de av bolag och skogsspekulanter förvärvade jordbruken med de garantier, som det av sakkunnige förordade ägostyckningsförfarandet innebär, kunde frigöras samt sålunda återgå till självägda jordbruk. En sådan ägostyckning kan dock ej förväntas bli någon allmännare företeelse såsom följd av något jordägarens intresse för saken i och för sig. En arrendelag däremot skulle, såsom norrlandskommittén också erinrade, i sin mån påskynda en sådan utveckling. Härvid måste dock ej förglömmas vikten av att genom lagstiftningen på samma gång göres något för att brukarna och deras familjer i regel erhålla företrädesrätt till förvärvet och ej oförskyllt berövas sitt enda hem och sina utkomstmöjligheter. Under hela denna övergångsperiod, och med visshet även därefter, komma emellertid ifrågavarande arrenden att i stor omfattning fortfara. Det ur samfundssynpunkt önskvärda dubbla ändamål att å ena sidan tillgodose kravet på bättre skötsel av den jord, som från klassen av självägare övergått till bolag och skogsspekulanter, samt å andra sidan giva ökad social styrka åt en talrik arrendatorsklass å landsbygden, måste därför tillgodoses.

På grund av vad sålunda anförts hemställes,

att riksdagen ville anhålla, att Kungl. Maj:t måtte upptaga till behandling angelägenheten, att en social arrendelagstiftning för den svagaste arrendatorsklassen såsom bolagsarrendatorer, lantbönder, torpare och med dem jämställda brukare av annans jord måtte för hela riket komma till stånd, samt för riksdagen framlägga förslag i ämnet.

Stockholm den 26 januari 1918.

Alfr. Werner.

Ernst Hage.

K. J. Karlsson.
